

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๙

ศีลธรรมไปไหนหมด

ก่อนจึงหัน

เราได้เห็นพี่น้องทั้งหลายเข้าวัดเข้าวาเพื่ออรรถเพื่อธรรมเราก็ภูมิใจ ว่าเมืองไทยเราจะไม่หมดความหมาย ยังมีความหมายอยู่ ถ้าศีลธรรมยังแทรกอยู่ในสถานที่ใดๆ ที่นั่นเรียกว่ายังมีความหมาย ถ้าไม่มีศีลธรรมแทรกเลยก็เป็นเมืองหมาเข้าใจไหม เมืองไทยเราเนี่ยมันเป็นเมืองหมาไม่มีศีลมีธรรม เมืองคนต้องมีศีลมีธรรมชื่อนี้เมืองหมามันไม่มีศีลมีธรรม ใหญ่เท่าไรยังเป็นหมาตัวใหญ่ เทียบกินเที่ยวกินเที่ยวบิ๊บเที่ยวคั่นบังคับเอาที่ไหนทุกแห่งทุกหน นี่หมาตัวใหญ่ ในเมืองไทยเราหมาตัวใหญ่เขาถือกันที่ไหนในจุดกลางในเมืองไทยเรา เขาว่ารัฐบาล รัฐบาลก็หมาตัวใหญ่ถ้าทำอย่างงาเนี่ยะ

คนทั้งประเทศเดือดร้อนวุ่นวาย จี้เข้าไปหารัฐบาล รัฐบาลเป็นยังงั้นมันเรียนชั้นไหนมาถึงได้มากินดับกินปอดประชาชนเดือดร้อนวุ่นวาย จนไม่มีดับปอดจะติดตัวแหละคนทั้งประเทศ มันเอาไปไหนหมดสมบัติเงินทองข้าวของเหล่านี้ มันจะไม่ตายหรือ ตายแล้วใครเอาไปเผา..ศพ ไอ้หลังลายมันไปเผาใครเมื่อไร มีแต่คนเป็นบ้ากับมันเท่านั้น ไอ้หลังลายรู้จักไหม ธนบัตรนั้นนะ ใบห้า ใบสิบ ใบร้อย ใบพัน พอถึงใบพันก็พันคอคนละชิ

มันโง่เอาจริงๆ มนุษย์เรา จะแยกส่วนแบ่งส่วนพิจารณาบ้างไม่แยกนะ เอาความโลภเข้าหน้าๆ เป็นบ้าอำนาจ บ้าบาตรหลวง บ้าความโลภเข้า เลยตาบอดหูหนวกไปหมด ใหญ่เท่าไรยิ่งบอดยิ่งหนักมากเข้านะทุกวันนี้ รัฐบาลไทยเราเนี่ยเขาโง่เหมือนกันทั้งประเทศ มันเป็นอย่างงี้รัฐบาลไทยเรา เอาคนตาบอดเข้ามาเป็นรัฐบาลหรือ เอาคนหูหนวก เอาคนใบ้เข้ามาเป็นรัฐบาลหรือ มันถึงได้เดือดร้อนวุ่นวาย คนเดือดร้อนแล้วยุ่งเข้าไปหารัฐบาล รัฐบาลเป็นอย่างงี้ ตั้งมาเนี่ยก็รัฐบาลแล้ว ก็ยุคก็สมัยมาจนกระทั่งปานนี้ ก็เห็นมาๆ หากไม่ร้ายแรงนัก มาชุดนี้ยุ่งมากทีเดียว รัฐบาลยุคปัจจุบันนี้ มันเอาอะไรมาเป็นรัฐบาล มันเอาคนหรือเอาหมามาเป็นรัฐบาลวะ

ถ้าเอาหมามาเป็น เมืองไทยเราที่ไหนก็มีหมา แต่ละคนๆ ในบ้านนี้มี ไม่จำเป็นจะต้องหาหมามาเป็นรัฐบาลนี่นะ มันเหลือประมาณนะ เราอยู่ในวัดก็อดทนไม่ได้ละเสียงมันลั่น แล้วไปตำหนิเขาไม่ได้ละ มันเป็นความจริงที่เขาตำหนิติเตียนเข้าไปหาในวงรัฐบาลๆ เมืองไทยก็เป็นเมืองไทยมานาน รัฐบาลก็เคยตั้งมานาน ก็ไม่เห็นกระทบกระเทือนเดือดร้อนวุ่นวายเหมือนรัฐบาลยุคปัจจุบันนี้ เราอยากถามว่ารัฐบาล

ยุคปัจจุบันนี้มันเอาหามาเป็นรัฐบาลเหอ มันไม่เอามนุษยมนาหรือ ถ้าเอามนุษยมนาเรียนมาจากวิชาไหนถึงได้มาบีบบังคับให้ประชาชนเดือดร้อนกันทั้งประเทศนะ นี่ละมันนำคิดอยู่นะ เอาไปฟังซิ

นี่เสียงธรรมนะ ไม่ได้เป็นเสียงข้าศึกศัตรูต่อผู้ใด เสียงธรรมชะลงไปล่างลงไป มันสกปรกตรงไหน การพูดอย่างนี้เราไม่ได้พูดให้ร้ายป้ายสีแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ธรรมะเป็นน้ำที่สะอาดชำระล้างลงไป ใครอยากสะอาดบ้างให้ชะล้าง ใครอยากจะสกปรกค้อยเที่ยวหากอบหาโกยเอามา หากุยกหาซ่อนอยู่ที่ไหนเอาออกมากินกันให้หมด ดับปอดประชาชนจะไม่มีเหลือแล้วเวลานี้ ศีลธรรมไปไหนหมด คัมภีร์ไบลานเต็มวัดเต็มวาเต็มบ้านเต็มเรือน พระพุทธรูปอยู่บ้านไหนก็มี เอาไว้สำหรับกราบไหว้บูชา มันกราบไหว้บูชาอะไร มันกราบไหว้บูชาแต่ไอ้หลังลาย

ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี่พิลึกพิลั่นนะเมืองไทยเรา เป็นยังไงจะประกาศตนว่าเป็นเมืองพุทธ เมืองพุทธท่านสอนอย่างนั้นเหอ มันนำคิดอยู่มากทีเดียว ทั้งทางวัดทางบ้านเป็นแบบเดียวกัน อวดคิดไม่ได้นะ ให้พากันพิจารณา ถ้าปราศจากศีลธรรมใครอย่าอวดเก่งนะ อย่าเอาสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมาอวดธรรม พวกนี้พวกมูตรพวกคุณ เทียบกับธรรมแล้วเหมือนมูตรเหมือนคุณ ธรรมเป็นธรรมชาติที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ถ้าลงมนุษย์เมืองไทยเราเข้ากับศีลธรรมไม่ได้แล้วเร็วกว่าหมานะ พากันจำ

ไปนี่เอาไปปรึกษาหารือกัน ไปหน้าวัดนี้ไปประชุมปรึกษาหารือกัน เวลานี้หลวงตาท่านว่าพวกเราไม่มีศีลธรรม มันเร็วกว่าหมาเป็นจริงไหม ประกาศลั่นขึ้นมาขึ้นนะแล้วเอาหามาเป็นพยาน อย่าเอาไอ้ปุ๊กก็เราไปมันยุ่ง ไอ้ปุ๊กก็เรามันไม่อยากจะยุ่งกับใครพวกนี้พวกแย้งวิชาหามาทำกันมันไม่เกิดประโยชน์อะไร พูดเปิดให้ท่านทั้งหลายฟัง ธรรมะของเราไม่มีในสมมุติอันนี้ การพูดนี้เอาธรรมมาพูดล้วนๆ ลั่นฝั่งไปแล้วอำนาจแห่งความเมตตาของธรรม การสอนอย่างนี้จะผิดไปแล้วเหอ สอนคนให้รู้เนื้อรู้ตัวต่างหาก ไม่ได้สอนให้ฉิบหายวายปวงไปไหน

ถ้าว่าธรรมเป็นที่ตายใจของมนุษย์เราแล้ว เฉพาะมนุษย์เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองพุทธ ให้พากันเอาไปพิจารณาบ้าง เลวเข้าทุกวันๆ ดูอะไรก็ดูไม่ได้ เวลาเราจะออกจากกุฎิไปดูที่นั่นที่นี้ เราจะต้องถอดตาเสียก่อน หลวงตาบ้วเอาตาออกให้เป็นตาบอดไป หูก็ถอดออก เวลานี้มันก็หนวกแล้ว ถอดออกอีกไม่ให้มีหูเลย แล้วก็เดินไปตามนี้ มันจะไม่ได้สนใจกับอะไร หูหนวกตาบอดไป เดินเฉยไปเลย ถ้ามีหูดีตาดีแล้วมันจะได้เจอตั้งแต่สิ่งที่เลวร้ายทั้งหลายที่เป็นข้าศึกต่อจิตใจ เป็นความเสียหายแก่ชาติไทยเรา

ออกจากความประพฤติของแต่ละคน ๆ มันเลวขนาดไหน คิดกันหรือยังความ
เคลื่อนไหวอยู่ในตัวของเราเอง ผิดถูกชั่วดีออกจากตัวของเรา พวกกันคิดบ้างหรือยัง

มันเลวเข้าไปทุกวัน ๆ นะเวลานี้ นี่สอนให้พากันพิจารณา ไม่มีพระองค์ไหนมา
สอนอย่างนี้ละ มีแต่โอตาบวนี้สอน โอตาบวเอาธรรมมาสอน ท่านทั้งหลายยังจะว่าเป็น
ข้าศึกกับท่านทั้งหลายหรือ อะไรที่เป็นคูมิตรท่านทั้งหลายไปหาเอา ถ้าว่าธรรมเป็น
ข้าศึกแล้ว คูมิตรก็มีแต่ข้าหมู่นี้เท่านั้น

พระเราก็ให้ตั้งใจปฏิบัติ อย่าเร่ง ๆ ร้อน ๆ นะ มาในวัดนี้อย่าให้เห็น ธรรมมีวินัย
มีติดตัวมาทุกคน ๆ ศาสดาคือธรรมวินัยมีติดตัวมาทุกคน ให้ประพฤติปฏิบัติ ถ้าตั้งใจ
ประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยแล้ว เรียกว่าเป็นผู้ตามเสด็จพระพุทธเจ้า
ตลอดเวลา ถ้าไม่มีธรรมมีวินัยแล้ว โกงหัวจนกระทั่งถึงกะโหลกศีรษะก็ไม่เกิดประโยชน์
อะไร เป็นประโยชน์อยู่ที่ธรรมกับวินัยให้ติดกับตัวเอง

เฉพาะอย่างยิ่งสติที่เคยพูดแล้วในองค์ภาวนา ไปที่ไหนสติสัมปชัญญะให้ติด
ตัว ๆ คนมีสติอยู่กับตัวเป็นคนที่มีคุณค่าตลอดเวลา ปราศจากสติแล้วเดินเล่อไปละที่นี้
หาอาหารราคาไม่ได้ เราไม่อยากจะเห็นความเลอะ ๆ เทอะ ๆ ของพระเรา ให้ตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติทุกคน ไปที่ไหนมองเห็นพระก็ให้ได้ชื่นตาชื่นใจบ้าง มองเห็นพระแล้ววิ่งเข้าป่า
เข้าเขามันดูไม่ได้ มันเลอะเทอะยิ่งกว่าประชาชนเขามากเป็นยิ่งงาย อยากให้เป็นอย่างนั้น
หรือ มันอยู่กับตัวทุกคน อยากให้เป็นอย่างนั้นก็ทำได้ ทำตัวให้ดีให้เป็นที่กราบไหว้
บูชาของประชาชนก็ได้ อยู่กับตัวของเราเอง ศาสดาองค์เอกติดอยู่นี้แล้วไปไหนชุ่มเย็น
ไปหมดนั่นละ พากันจำเอานะ

พระอย่ามาเร่ง ๆ ร้อน ๆ ให้ตั้งอกตั้งใจทุกอย่าง ที่ไม่ต้องดีก็คือความพร้อม
เพียงสามัคคีในข้อวัตรปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่าง อันนี้ผมชมเชยมาตลอดตั้งแต่สร้างวัดป่า
บ้านตาด ไม่เคยเห็นความบกพร่อง หากจะบกพร่องก็ความพากเพียรในตัวเอง ให้ไป
ปรับปรุงตัวเองตรงนั้นนะ เอละให้พร

หลังจั้งหัน

ผู้หญิงตาบอดลำปางได้ความว่าไง (วันที่ ๑๕ เดือนนี้หมอนัดผ่าครับ) ยอมรับ
แล้วหรือว่าจะไปผ่า(ครับ เขาไปหาหมอแล้วครับ) ไปแล้วนะ ไปนี้ลูกชายบิบบังคับ
เอาเงินไป เราไปเทศน์ติดตามเราไปเชียงใหม่หนุ่มๆ ตาบอด ถามเหตุถามผลเรียบร้อย
แล้วค่าผ่าตัดอะไรทั้งหมด แล้วถามด้วยว่าผ่าตัดแล้วจะเห็นไหม บอกว่าเห็น ถ้าเขา
ยืนยันว่าผ่าตัดแล้วเห็น เอ้าเท่าไรบอกมา เขาว่าเท่านั้นเราก็ให้เลย ค่ารักษา ๗๕,๐๐๐
เราให้เป็นพิเศษอีก ๑ หมื่น เป็น ๘๕,๐๐๐ เอาไปแล้วเรื่องย้อนมาที่หลังนี้ว่า หมอเขา
นัดให้ไปไม่ยอมไปผ่าตามที่กำหนดกฎเกณฑ์และตกลงกันไว้

เราเลยเข้าไปไม่ถึง ไม่ได้ ต้องไปผ่าตามความตกลงกับหมอและตกลงกับเรา เราบอกตรงๆ เลย ยังอีกเปอร์เซ็นต์เดียวถ้าไม่ไปผ่าให้เอาเงินคืนมา ยังเท่านี้แหละ ถ้าหากว่าถึงขั้นรุนแรงมันอาจจะถึงนั้นก็ได้อีก เข้าใจไหมล่ะ มันมีชั้นมีตอน ๘๕,๐๐๐ ให้เรียบริ้อยแล้ว มาทราบภายหลังไม่ยอมไปหาหมอเลย เราก็ไม่คิดไปไหน ลูกที่ติดตามมานั้นแหละ เอาเงินให้แล้วลูกเอาไปถลุงหมด ยอมให้แม่ตาบอด เจ้าของได้ใช้เงินก็พอใจ เพราะฉะนั้นเราถึงจี้กลับไปอีก ให้คนติดตามไป เป็นอย่างนั้นนะ

โห หาความซื่อสัตย์สุจริต หาความไว้วางใจกันไม่ได้จะทำยังไง เราให้ด้วยความบริสุทธิ์ใจทุกอย่าง แล้วเอาไปแบบสกปรกๆ ไม่ได้แบบมาขอเรานะ ทีนี้เลยต้องได้คิดมาก ใครจะมาขออะไรๆ นี่ต้องได้คิดมากมาย เล่ห์เหลี่ยมของความสกปรกมันติดตามมาด้วยๆ มาขอ ขอเป็นลักษณะด้วยความเป็นธรรม ฟังเหตุฟังผลเข้าใจได้เรื่องได้ราว เป็นอันว่าตกลงใจได้ ให้ ครั้นเอาไปมันไปพลิกอย่างนั้นซิ จึงต้องได้พิจารณามากเข้าไปอีก เพราะเราให้ด้วยความเมตตา ด้วยความเป็นธรรม เวลาเอาไปมันเป็นเรื่องสกปรกทั้งหมดเลย ไม่ได้ไปตามที่มาขอเรา ไปอีกแบบหนึ่ง

ระยะสองสามวันนี้ให้รถไป ๓ คันแล้วนะ บึงกาฬ ๑ คัน อุตร ๑ คัน เจริญศิลป์ ๑ คัน เป็น ๓ คันแล้วในระยะสองสามวันนี้ กับที่นอนคนไข้ตา เราช่วยที่สุดสำหรับโลกเราเพื่อโลกทั้งนั้น สมบัติเงินทองได้มาเราเพื่อโลกทั้งหมดเลย เราไม่เห็นเกี่ยวกับอะไรว่าเอาเงินไปซื้อนั่นซื้อนี่ไม่เห็นมี มีมาเท่าไรเอา เอาเรื่อย มีแต่เอาๆ ออกเรื่อยอย่างนั้นนะ ที่เข้าไม่มี ออกตลอด ช่วยอย่างนั้นละช่วยโลก

เห็นโลกสกปรกขึ้นทุกวันๆ มันสลดสังเวชนะเรา เพราะฉะนั้นควรที่จะออกแบบไหนจึงออกบ้าง อย่างเมื่อเช้านี้ออกเป็นยังไง นี่ละน้ำสะอาดชะล้างของสกปรกตั้งที่พูดเมื่อเช้านี้ แล้วของสกปรกมันมาถือน้ำเป็นข้าศึกต่อมัน หลวงตาบ๊วเป็นบ๊วอะไรอยู่ๆ มาหาค่าคน เขาจะว่าอย่างนั้น มันจะว่าแหละ ว่าเราก็ดูเหมือนหมาปล่อยทำ ใครเคยเห็นหมาปล่อยทำไหม หมาปล่อยทำมันเฉยนะ ถ้าคนปล่อยทำไม่ได้เดี๋ยวตบมันตบนี้เรานี้แบบนี้ละ แบบไอ้ปุกก็ เราเฉยเลย ใครจะว่าอะไรก็เฉย มองไปที่ไหนก็ดูๆ ขวางตลอดๆ

ยิ่งตอนเย็นๆ เข้ามา บอกว่า ๕ โมงเย็นให้เลิกหมด อย่ามาอยู่มยามๆ เข้าๆ ออกๆ ก็บอกแล้ว ทุกวันนี้ ๕ โมงเย็นมันก็วันอยู่นะ ให้เลิกให้ออก สำนักนี้เป็นสำนักปฏิบัติธรรม ไม่ใช่สำนักจู้จี้จ้าน ท่านผู้รักษารธรรมท่านรักษาของท่านอยู่มาทำลายทำไม จึงได้ประกาศบอกไม่ให้เข้ามา แล้วก็เขียนข้างนอกไว้ด้วยว่า เราสั่งให้เขียนเอง เราก็จำได้นะ คืออ่านแล้วอ่านเล่า แต่เขาไม่อ่าน เรานี้อ่านแล้วอ่านเล่าจนจำได้ สถานที่นี่คือวัด เป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวพ่นพ้าน เรา

จำได้แล้วนี่ ติดไว้สองป้ายแต่เขาไม่อ่านจะว่าไง พอตีวันไหนถ้าเราออกมา พอคนสงบแล้วเราจะออก คือออกมานี้เราจะออกไปเที่ยวดูโน้นดูนี้สั่งการสั่งงาน เวลาคนมาก ๆ ออกมาไม่ได้นะ ต้องออกมาเวลาสงบเงียบ ๆ ตอน ๕ โมงเย็นหรือ ๕ โมงกว่าเราถึงจะได้ออกไปดูนั่นดูนี่

ครั้นออกมายั่วเย้า ๆ กำลังหลังไหลเข้ามา ดูลักษณะท่าทางมันยังไม่ได้เขียนเบอร์ติดข้างหน้าข้างหลังให้คนทั้งหลายได้ทราบเท่านั้นว่า คณะมาเดือน ๙ คณะมาเดือน ๑๒ เข้าใจไหม เดือน ๙ เดือน ๑๒ หมามันคึกมันคะนอง ไม่ได้เขียนป้ายติดข้างหน้าไว้ติดข้างหลังไว้ จะไม่ว่าหมาก็ตาม คณะเดือน ๙ เดือน ๑๒ ก็พอ เวลาออกมา มันยั่วเย้า มามองดูก็แน่ใจแล้ว จะต้องถามให้ได้เหตุได้ผลเสียก่อน มาธุระอะไร ไปไหนอะไร ถามไม่ได้เหตุได้ผล พอไม่ได้เหตุได้ผลก็ไล่เลยแหละเรา เราเจอเป็นแตกกระเจิงไปหมดเลย แตกฮือเลย มากน้อยเพียงไรไล่เดี๋ยวนั้นเลย อย่าเข้ามา ไปเดี๋ยวนี้นี่สถานที่ท่านรักษาศีลรักษารธรรมมาจู้จ้านหาอะไร เกิดประโยชน์อะไร นั่นป้ายติดไว้เห็นไหม เขาไม่ได้ดู จะไปเห็นอะไรก็เขาไม่ดู ชูแล้วก็หลังไหลออกไปแหละ ถ้าเรามาเจอเอง เจอตอนเย็นนั้นแหละ ตอนที่ว่าคนหมดละมันเข้า เดี๋ยวนี้อ่อยจางไปหน่อย จางกว่าแต่ก่อน

โห พิลึกพิลั่นนะความสกปรก เราชักษาความสะอาดคือธรรม ความเรียบร้อยดีงามคือธรรม พระอย่างนี้เหมือนกันท่านปฏิบัติรักษาท่านตั้งแต่วันบวชมา ด้วยความเป็นผู้มีหิริโอตตปัปะ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม มีความเคารพอรรถเคารพธรรมเต็มหัวใจ เต็มกิริยามารยาทของท่าน แล้วมาเห็นจู้จ้าน ๆ มาทำลายต่อหน้าต่อตาให้ท่านเห็นมันดูได้ไหมละ คนหนึ่งรักษาแทบเป็นแทบตาย คนหนึ่งมาทำลาย มันดูได้ยังไง ก็ว่ากันบ้างซิ ครูบาอาจารย์ว่าลูกศิษย์ไม่ได้หมด โลกอันนี้ไม่มี ศาสนาไม่มี จึงว่าอยู่เรื่อยแหละเรา มันเลอะเทอะ ๆ

สำหรับฝ่ายพระข้างในนี่ไม่เป็นไรละ เพราะเราตรวจตราพาที่ตลอดเวลา ในครัวไม่ได้เหมือนพระชี ลำบากนะ ไม่ทราบเป็นอะไรต่ออะไรกัน เราไม่ได้ดูละเอียดล่อเหมือนพระ พระท่านก็ปฏิบัติดีอยู่แล้ว ไปก็เพียงดูไปธรรมดา ผิดกันนะพระกับฆราวาส ฆราวาสแม้จะมาอยู่ในวัดก็ไม่ได้เหมือนพระ พูดเรื่องการปกครอง พระเราไปหนักใจกับท่านอะไร ไม่ได้หนัก ต่างองค์ต่างมีหลักธรรมหลักวินัย คือศาสดาองค์เอกติดตัว ๆ ท่านดำเนินตามนั้นแล้วดำเนินดีเตียนกันหาอะไร หลักธรรมหลักวินัยเต็มตัวแล้ว คือศาสดาเต็มองค์ อยู่ในหัวใจของพระกิริยาของพระ แล้วจะมีที่ตักตักกันที่ตรงไหน มันก็เบาใจซิไม่ได้ว่าไต่กล่าวกัน ที่แบบเลอะ ๆ เทอะ ๆ นั่นซิ เราไม่ได้สั่งให้เขาเขียนไว้ ไปติดป้ายใหญ่ ๆ ไว้ ปากทางเขียนตัวใหญ่บ่อเรือดติดป้ายไว้ให้เขาได้อ่าน รับ

สมัครพวกเลอะเทอะ เขียนติดไว้ เอา ใครจะเลอะเทอะให้เข้าไป รับสมัคร ต้องอย่างนั้น ไม่งั้นไม่ได้นะ

ท่านอยู่ในป่าท่านปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อมรรคผลนิพพานจริงๆ เรียบตลอดนะ ไม่ได้ตักได้เตือนกันเลย เพราะต่างคนต่างเรียนแบบฉบับที่ถูกต้องดึงมาจากศาสดามาแล้ว ใครก็ฝังเข้าไปในหัวใจ ปฏิบัติแบบเดียวกันหมดด้วยเจตนาที่เป็นอรรถเป็นธรรม อยู่ด้วยกันมากน้อยไม่มีที่จะระแคะระคาย ชัดซึ้งหรือได้ตักเตือนกันอะไรกันไม่มี ต่างองค์ต่างมีศาสดาเต็มองค์อยู่ในหัวใจ กิริยามารยาทแสดงออกเป็นธรรมของศาสดาหมด ไปที่ไหนสะดวกสบาย

พวกเราพวกเลอะๆ เทอะๆ นี่ซิ คนเราถ้าได้เห็นตัวเป็นสำคัญ สำรวมระวังตัวเองแล้วจะดีวันดีคืนนะ ถ้าแบบกิเลสตัณหาแต่อยากรู้อยากเห็นอยากนั้นอยากนี้ อยากอะไรทะลุไปหมดนี้มีแต่ความเลอะเทอะทั้งวัน หาสาระไม่มีอะไรเลยติดตัว ไม่มีสาระตั้งแต่ตื่นนอนถึงค่ำ หาสารประโยชน์อะไรให้ได้แก่ตัวเองไม่มี หาแต่เรื่องเลอะๆ เทอะๆ ก็ได้แต่ของเลอะเทอะ จิตใจร้อนเป็นไฟ อะไรในโลกนี้ที่เป็นจุดใหญ่ ใครพูด มีแต่เราแหละพูด ในโลกอันนี้ที่เป็นจุดใหญ่มากที่สุดแห่งกองทุกข์ว้างนั้นเลย เราไม่อยากจะพูดเรื่องความสุข มันไม่มีในหัวใจของคน กองทุกข์เพราะอำนาจของกิเลสตัณหาพาตีตพาดิ้น จุดลากอยู่ตลอดเวลา

นอนกลางคืนก็วุ่นอยู่ทั้งวันจนกระทั่งหลับ บางรายนอนไม่หลับก็มี เพราะกิเลสตัณหา มันจุกมันลากตามเรื่องราวต่างๆ ส่วนมากเป็นเรื่องไม่พอใจนี้หนักมากนะ นอนไม่หลับ ทั้งเคียดทั้งแค้น ตามตีตามต้อนตามฆ่าตามฟัน มีเยอะในหัวใจของคนที่มีความอาฆาตบาดหมางต่อกัน แล้วก็ชนทุกข์เข้ามาสู่หัวใจตนก่อนจะชนทุกข์ไปให้เขาเป็นอย่างนั้น อยู่ที่หัวใจนะ เพราะหัวใจไม่ระแวงระวังไม่รักษาตัวเอง ปล่อยให้มันออก มันก็เป็นพินเป็นไฟออกไป เผาทั้งตัวเอง เผาทั้งคนอื่นไปหมด นี่โทษแห่งความไม่รักษาตัว ไม่เห็นตัวเป็นของสำคัญ ไม่เห็นธรรมเป็นของสำคัญเป็นได้อย่างนี้

ถ้าเราเห็นธรรมเป็นของสำคัญแล้วระมัดระวังตัว มีหิริโอตตปัสสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม เกรงใจเขาเกรงใจเรา ระมัดระวังตัวของเรามากกว่าระวังคนอื่น ถ้าต่างคนต่างระวังความผิดพลาดของตัวเองแล้วการกระทบกระเทือนกันไม่ค่อยมี เพราะต่างคนต่างระวัง ก็เป็นอย่างนั้น ที่นี้ความทุกข์มันก็กองอยู่ในโลก โลกเขามองเมื่อไร ต่างคนต่างไขว่คว้ากันทั่วโลกเรา อย่าว่าธรรมดว่าทั่วโลกเลย ต่างคนต่างไขว่คว่ำมๆ แล้งๆ หาสาระติดตัวไม่ได้เลย เป็นอย่างนั้นนะ หาตั้งแต่ความสุขแต่มันไปคว่ำเอาทางความทุกข์ก็เป็นทุกข์ขึ้นมา มันไม่ได้ความสุข ร้อนเป็นพินเป็นไฟไป ก็มาร้อนอยู่ที่หัวใจ

ใจเป็นผู้รับผิดชอบ ใจเป็นผู้รับทุกอย่างอยู่ในนั้นหมด โลกกว่าเจริญ ๆ ก็เลสมันหลอกกว่า อันนั้นดีอันนี้ดี หัวใจเป็นไฟมันไม่ให้อุ

ธรรมพระพุทธเจ้าดูที่หัวใจเป็นไฟ ดับกันลงที่นั่น มันยุ่งเหยิงเรื่องอะไรธรรม พัดเข้าไป ๆ เป็นน้ำดับไฟ เทจ่า ๆ ลงไปแล้วสงบ ไฟราคะคึกา โทสะคึกา โมหะคึกา เป็นไฟ ๆ ดับด้วยอำนาจแห่งธรรม ค่อยสงบตัวลง ๆ ดังที่ท่านสอนให้ภาวนา คือดู หัวใจตัวเองซึ่งเป็นมหาเหตุก่อเรื่องราวตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ก่อเหตุ ตลอด ให้อุตัวนี้บ้าง นี่ละศาสนาที่ท่านสอนอย่างนี้ ให้อุหัวใจ แล้วบังคับ ต้องเอาหยาบ ๆ เสียก่อน บังคับ ดูเฉย ๆ ไม่ได้นะ เวลามันหยาบต้องบังคับ มีเครื่องบริกรรม ธรรมะ บริกรรม

เช่นอย่างท่านสอนว่าพุทโธ ๆ ช่องมันออกคือสังขาร ความคิดปรุงออกช่องนี้ ๆ คิดหาเรื่องราวต่าง ๆ เอาพุทโธปิดไว้ พุทโธ ๆ ปิดช่องมันไม่ให้ออก แล้วสติบังคับเข้าไป อีกทีหนึ่งไม่ให้อุคิด ก็เลสไม่เกิด ถ้าคนมีสติอยู่แล้วก็เลสไม่เกิด มันจะผุดขึ้นมาทาง สังขาร ออกช่องนี้ พอเอาพุทโธปิดมันไว้ หรือธรรมบริกรรมคำใดก็ตามปิดไว้ตรงนั้น สติจับให้ติด เอ้าลองดู ที่นาที่ที่ข้าวโมงกิเลสจะไม่เกิดตลอด ฟังซิท่านทั้งหลาย นี่ทำ มาแล้ว ไม่ได้มาคุยมั้เฉย ๆ ทำมาแล้ว เอาจนกระทั่งตั้งแต่ตื่นนอน เหมือนวาระขังขัง เป่ง

เหตุที่จะเป็นอย่างนี้เราก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว จิตเราเจริญแล้วเสื่อม ๆ ปีหนึ่งกับห้า เดือน ตกนรกทั้งเป็นที่เดียว แหม่ทุกข์มากที่สุดนะ จิตเสื่อมนี้ทุกข์มากที่สุดเลย ไม่มีอะไรดีในโลก..จิตเสื่อม ทั้งเสียอกเสียใจ ทั้งอยากได้มหาสมบัตินั้นกลับคืนมา มันก็ ไม่ได้ เจริญแล้วเสื่อม จึงมาพิจารณา เอ้ เราก็ทำความเพียรเต็มเม็ดเต็มหน่วยประมาณ สักสิบห้าวันขึ้น ถึงนั้นแล้วบ๊อบอยู่ได้เพียงสองคืน แล้วเสื่อมนี้เหมือนกลิ้งครกลงมาจาก จอมปลวกหรือภูเขาพริบเลยเชียว ทับไปหมด กำลังความเสื่อมของมันมีกำลังมาก เหยียบไปเลย แล้วก็ค่อยไต่ขึ้นไปอีก ๆ

ฟังให้เป็นคตินะ ที่นี้พอมาพิสูจน์สังเกตพิจารณา เพราะมันปีกับห้าเดือน เต็ม ๆ ที่เป็นอย่างนี้อยู่ตลอด ตั้งแต่จิตเสื่อมแล้วหาความสุขไม่ได้เลย อยู่ที่ไหนหา ความสบายไม่ได้ ก็เพราะอยากได้จิตนั้นคืนมา แต่มันก็ไม่ได้ จะเป็นเพราะอะไรมันถึง ได้เจริญแล้วเสื่อม ๆ แต่ตอนนั้นเราไม่ได้บริกรรม เรากำหนดดูจิตเฉย ๆ สติมันแผลง ได้ ๆ พอแผลงเมื่อไรกิเลสออกเอาไฟเผาเจ้าของ ก็ยังเหลืออยู่ช่องเดียว คือช่อง บริกรรม ให้มีสติติดอยู่กับคำบริกรรม ที่นี้มันเจริญแล้วมันจะเสื่อมไหม เอาตรงนี้ละ เป็นข้อตัดสินกันตรงนี้ ที่นี้เราจะไม่สนใจ เสื่อมให้เสื่อมไปคราวนี้ปล่อย เอ้า เจริญก็ เจริญเสื่อมก็เสื่อมไม่สนใจ ที่สนใจที่สุดก็คือคำบริกรรมกับสติติดอยู่กับจิต ไม่ยอมให้

จิตคิดไปไหน นอกจากความคิดคือคำบริการมเท่านั้นแล้วสติติดแนบ ลงใจละที่นี้ มี
ช่องนี้เท่านั้น ช่องที่จะเข้าใจกัน เอาละที่นี้เป็นอันว่าตกลงจะเอาช่องนี้

แต่จิตนี้รู้สึกว่ามันเผ็ดเด็ดขาดอยู่นะ พอว่าอย่างนี้เหมือนนักมวยจะต่อยกัน
ระฆังดังเป้งนี้พึดกันเลย นี่ก็ระฆังดังเป้งตัดสินใจแล้ว เอานะ ตั้งสติปั๋วพุทธโธติดแนบ
ตั้งแต่ตื่นนอนพึดจนกระทั่งถึงค่ำ ไม่ให้มีเปลอแม้ขณะเดียว นี่ละทุกข์มากที่สุด ออกจะ
แตก คือสังขารสมุทัยนั้นละ อวิชชาปุจญา สงขารรา มันให้ปรง ดันออกมาๆ ที่นี้คำ
บริการมพุทธโธปิดไว้ๆ นี้ออกจะแตกนะ ไม่ใช่เล่น วันแรกนี้แหมเหมือนอกจะแตก แต่ไม่
มีถอยกัน ถึงไหนถึงกัน พึดวันนี้เต็มเหนี่ยว วันหลังพอตื่นนอนปั๋วจับพุทธโธติดอีกไม่
ยอมให้เปลอ โลกเหมือนไม่มี มีแต่พุทธโธคำเดียวกับสติติดกันอยู่ๆ

สามวันค่อยเบาละ เอ้อ นี่ได้ผล รู้สึกว่าได้ผลยับเยิบขึ้นมალะ เน้นหนักเข้าไปๆ
ที่นี้จิตก็ค่อยแน่นหนามันคงขึ้นละที่นี้ เอ้าๆ คอยดูมันจะเป็นยังงิ ไปถึงขั้นที่เคยเสื่อม
มันจะเสื่อมไหม เอ้า เสื่อมก็เสื่อมไปเพราะเราซัดกันพอแล้ว คราวนี้ไม่เอา เสื่อมก็ตาม
เจริญก็ตามจะเอาแต่พุทธโธคำเดียว พึดอยู่ติดกันไปๆ พอถึงขั้นที่มันจะเสื่อม เอ้าเสื่อม
แต่พุทธโธไม่ปล่อย หนักเข้าๆ ขึ้น ไม่เสื่อมนะ แล้วขึ้นเรื่อยๆ ที่นี้เวลาพุทธโธนี้มาถึงจุดนี้
อีกนะ พุทธโธเวลาอิมตัวแล้ว คำบริการมที่ติดแนบกันอยู่นั้นหมดเลย จิตเข้าสู่ความ
ปรกติ จิตอิมตัวเข้าสู่ความสงบแนว คิดพุทธโธไม่มีเลย ไม่มีก็เอาๆ อยู่กับความรู้ที่
ละเอียดด้วยสติ สติจับอยู่นั้นอีก พอมันคลี่คลายออกมานักพุทธโธได้เอ้ออีก เอ้อพุทธโธ
อีก

นี่ละวิธีการที่เราทำ ได้ผลเป็นที่พอใจแล้วจึงได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย ให้จริงจัง
นะอย่าเหลวไหลละ จากนั้นมาก็ขึ้นเรื่อยๆ เลย จึงแน่ใจว่าเปลอเพราะขาดคำบริการม
สติเปลอตรงนั้นกิเลสออกช้องนั้นทำลายเราตรงนั่นเอง จากนั้นก็ขึ้นเรื่อยๆ.เลย นี่ละ
การตั้งรากฐาน สติเป็นสำคัญมากทีเดียว แต่นี้มันเป็นนิสัยเด็ดขาดอยู่นะ พุดจริงๆ มัน
ประจักษ์ในหัวใจของเราตลอดเวลา

แม้แต่เป็นฆราวาสถ้างลั่นคำว่าจะทำอะไรแล้วทำ อันนี้ก็อดคิดถึงพ่อไม่ได้ สู
จะใช้ไอ้บวนี้ ถ้ามันลงไม่ลั่นปากแล้วสูอย่าไปใช้ มีเท่าไรคนไม่มีความหมายถ้างมันไม่
ลั่นปาก มันเฉยนั้นแหละ พุดอย่างนี้นะพ่อ ถ้างมันลั่นปากละเอาเลยขาดสะบั้นไป
หมดเลย ไอ้นี้ไม่เหมือนใครนะลูกกูคนนี้ นี้เราก้ไม่ลิม ถ้างลั่นปากพ้อหาอุบายละ ไอ้
วันนี้กูอยากไปนั้นกูอยากไปนี้ พุดจากหูเราเรื่อยๆ อยากให้เรารำคาญ กูอยากไปนั้นนี้
แต่ไม่มีใครทำงานนั้นนี้ให้กู พอเราลั่นคำว่า เอ้อ ไปเสียจะทำให้ โอ้ย อยากเตรียมของ
เดี๋ยวนั้นเลย มันจริงอย่างนั้นนะเรา เพราะฉะนั้นพ้อถึงได้มาพุด ไอ้นี้ถ้างมันลงได้ลั่น
ปากสูอย่าไปเล่นกับมันนะ ถ้างมันลั่นปากคำไหนแล้วขาดสะบั้นไปเลย เอาเลยตายใจ

เลยว่า ก็เป็นอย่างนั้น อันนี้ก็เอานะ ผางเลยทันที ก็ได้ขึ้นเรื่อย ๆ จึงไม่เคยเสื่อมอีกนะ ตั้งแต่นั้นต่อมา นี่จับได้แล้ว สถิติเป็นสำคัญ ให้จำเอานะท่านทั้งหลาย

ผู้ที่ตั้งใจภาวนา ยิ่งพระนักปฏิบัติด้วยแล้วจับอันนี้ไม่ผิด ตั้งได้ไม่สงสัย เอาได้เลยไม่สงสัย ไร้อำนาจอะไร ๆ แหละ ๆ อันนั้นเอามาเข้ากับธรรมนี้ไม่ได้ ต้องจริงจังทุกอย่าง นี่นิสัยเรา อันนี้เป็นมาแต่พรवासนิสัยจริงจังทุกอย่าง ถ้าลงได้ลั่นคำแล้วเอาเลย ถ้าไม่ลั่นอย่างที่ว่า ถ้าลงมันไม่ได้ลั่นคำแล้วสู้อย่าพูดกับมันเลยไม่มีความหมาย ถ้าลงมันลั่นแล้วเอาเลย จับได้จนกระทั่งนิสัย เราเวลามาบวชก็เป็นอย่างนั้น จริงจังมากทีเดียว ถึงวาระที่จะพัดกับกิเลส เอา ๆ ใครดีให้อยู่บนเวที ใครไม่ดีให้ตกเวที ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจนี้ชัดกันเลย ก็ไม่เคยแพ้ะถ้าลงได้เอาขนาดนั้นแล้ว มีแต่กิเลสแพ้ทั้งนั้น

ต้องเด็ดไม่เด็ดไม่ได้ การปฏิบัติตัวอยากจะทำให้ดิบให้ตื้นี่มาอยู่เฉย ๆ อยากดีไม่ดีต้องมีข้อบังคับกฎเกณฑ์ตามหน้าที่ที่จะให้เป็นความดี เอ้า เอาไป ๆ ดีวันดีคืนโดยลำดับ นี่ได้ทำมาแล้วที่มาสอนพี่น้องทั้งหลาย จนกระทั่งหมดงานการที่จะชำระสิ่งทั้งหลายที่มารบกวนจิตใจมาตลอด ตั้งแต่กิเลสตัวยุ่งมากยุ่งน้อย ละเอียดขนาดไหนยุ่งอยู่ตลอด ขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้วหมดงาน ท่านว่า วุสิต์ พุทธมจรรย์ กตฺ กรรมิย์ การประพฤติพรหมจรรย์ คือถอดถอนกิเลสซึ่งเป็นงานหนักงานหนาที่สุดได้สิ้นสุดลงไปแล้ว อะไรที่ควรทำทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็อีกที่จะทำให้อีกกว่านี้ไม่มี ตั้งแต่วันนั้นแล้วขาดสะบั้นไม่มีกิเลสตัวใดมาแฝง

จึงได้ชู้ว์เลยว่า ตัวนี้สำคัญมาก ถ้าลงมีอยู่ที่จิตใจแล้วหาความสบายไม่ได้ มีมากมีน้อยก็เสียตแวง เหมือนเข็มเหมือนผงเข้าตานั่นละ เอาออกให้หมดเสียสบาย พออันนี้ขาดสะบั้นลงไปก็เพราะการจริงจังด้วยความพากเพียร อยากเป็นคนดีแบบไหนเอาพดลงไปได้ ๆ ไม่สงสัย ดีจนกระทั่งหาที่จะต้องดีไม่ได้พูดให้มันชัดเจนเสียนะ เรื่องอะไรที่จะต้องดีเหล่านี้เป็นเรื่องสมมุติทั้งหมดเลย ธรรมชาตินั้นพ้นไปแล้วไม่มีอะไรจะไปต้องดี สมบูรณ์แบบเต็มที่ นิพพานเที่ยงคือธรรมชาตินั้นเอง

เวลาเอาให้ถึงมรรคถึงหมายถึงอย่างนั้นละ ธรรมพระพุทเจ้าสอนคนสอนโลก ท่านไม่ได้มาสอนเหล่า ๆ แหละ ๆ พระพุทเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก นำธรรมอันเอกมาสอนโลก ไม่ใช่หลับหลับตามาสอนโลกนะธรรมพระพุทเจ้า สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบทั้งนั้น เอา เดินเถอะนะ ถ้าลงได้เดินต้องเป็นคนดีมากน้อยได้ตามสัดตามส่วนแห่งการปฏิบัติตัวเอง เพื่อความเป็นคนดี ถ้าปล่อยเลยตามเลยมีแต่อยากได้ของดี มีแต่ความเลว หมดหวัง ๆ พากันจำเอานะ เอาละพอ

วันที่ ๔ นี้เป็นอะไร ได้ทราบมายังไงว่ามา (วันที่ ๔ คุณสนธิเขาไปพูดที่พระรูป และเขาก็เกรงว่าจะมีพวกมาคัดค้านต้านทาน อย่างที่หลวงตาเทศน์ก็ไม่อยากจะให้เป็นหมากัดกัน ทำอะไรก็ให้อยู่ในความสงบสันติภาพเพื่อบ้านเพื่อเมืองครับ) ที่ถูกต้องตามที่เราฟังตามเหตุตามผลเรื่อยมานั้น คุณสนธิพูดในนามของประชาชนทั้งประเทศ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ในนามประชาชนทั้งประเทศ พูดด้วยความถูกต้องดีงามทุกอย่าง ความเสียหายเล็กน้อยเพียงไรก็พูดในนามของพี่น้องชาวไทยเรา ซึ่งเกิดความเสียหายจากพวกเลวร้ายทั้งหลาย คุณสนธิพูดก็ถูกต้องแล้ว

วันนี้ก็ทราบว่าจะไปพูดที่ลานพระรูป ขอให้พากันฟังด้วยกันนะทุกคน เราเป็นคนไทยด้วยกันอย่าให้มีความแตกแยก สกกลายของเราแม้แต่หนามปิกนิตหนึ่งเท่านั้น เดินโขยกเขยกแล้วดีไหม อวัยวะของเราถ้าสมบูรณ์แบบทำหน้าที่การงานได้โดยสมบูรณ์ ถ้ามีอะไรบกพร่องแล้วเสียหายทั้งนั้นการงานไม่สมบูรณ์ ดีไม่ดีก็ก้าวไม่ออก อันนี้ชาติไทยของเรา ก็เพื่อจะต่างคนต่างจะพุงให้ เป็นชาติที่แน่นหนามั่นคง จึงต่างคนต่างปรับปรุงความเข้าใจอันดีงามต่อกัน อย่าเอาทิฐิมานะมาใช้ซึ่งเป็นความแตกร้าต่อชาติ อันเป็นเรื่องใหญ่หลวงมากทีเดียว ผิด ขอให้นำธรรมพระพุทธเจ้าแทรกเถอะนะ ฟังด้วยกันทุกคน

ผู้พูดก็พูดด้วยความเป็นธรรม ผู้ฟังขอให้ฟังด้วยความเป็นธรรม อย่าเอาทิฐิมานะซึ่งเป็นเรื่องทำลายส่วนใหญ่ให้เสียหายไปนั้นนำมาใช้ จะเป็นความเสียหายเรื่อยไป เช่นอย่างที่จะพูดกันในลานพระรูปวันนี้ก็จะพูดเพื่อชาติไทยของเรา ไม่ได้พูดเพื่อการทำลายชาติไทย จึงขอให้พากันฟังทุกคนด้วยความเป็นธรรม ต่างคนต่างพุงชาติของตน ถ้าชาติของเราเสียหายแล้วเราจะเอาความดีงามเลิศเลอมาจากที่ไหน ไม่มี ความดีงาม มีแต่เขาจะมาชี้หน้าด่าทอประเทศไทยของเราทั้งประเทศนี้ เสียหายมากทีเดียว ให้พากันพิจารณา

พี่น้องลูกหลานทั้งหลายที่จะพูดกันในวันนี้ ขอให้ฟังด้วยความเป็นธรรม เพื่อชาติไทยของเรา ให้ถือชาติเป็นสำคัญ อย่าถือทิฐิมานะของตนว่าเป็นของดีของดียิ่งกว่าชาติ จะทำชาติให้ล่มจมตัวเองก็จะล่มจมไปด้วย ให้พากันจำเอานะลูกหลาน ในลานพระรูปวันนี้ที่จะพูดกันนี้นะ ขอให้พากันฟังด้วยความเป็นธรรม นี้เรานำธรรมมาสอนพี่น้องลูกหลานทั่วประเทศไทยของเราฟังในวันนี้ ขอให้ฟังด้วยความเป็นสิริมงคลนำไปประพฤติปฏิบัติ อย่าขัดอย่าแย้งกันในเหตุผลที่ไม่ควรขัดควรแย้ง อันใดที่ไม่ดีก็เตือนกันบอกกัน แล้วปรับปรุงความเข้าใจกันเพื่อความถูกต้องดีงามนั้นเป็นความชอบธรรมแล้ว ในการประชุมหรือการพูดจากัน เพื่อปรับปรุงหนุนชาติไทยของเรามีความแน่น

หนามันคง ให้ลูกหลานทั้งหลายปฏิบัติอย่างนี้ด้วยความเป็นธรรมโดยทั่วกันทั้งสองฝ่าย
เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz